

Biblická hodina – 04.05.2022

Suspírium: „Hospodin, prosím, pomôž! Hospodin, prosím, dopraj úspech!“ (Ž 118,25) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 393: „Svätý Bože ja pred Tebou srdce otváram...“

Modlitba

Ďakujeme Ti láskavý a všemohúci Pane náš v mene Ježiša Krista, že aj dnes nám podávaš návod k životu. Tie slová, ktoré vychádzajú z Tvojich úst, sprostredkujú život. Oslovuješ i nás, pozdvihuješ i nás, vnímaš i naše postoje, poveruješ i nás, a pomáhaš i nám. Ďakujeme za Tvoj skutok, živý čin a smelý postup pri vnímaní nás všetkých. Pomôž i teraz sa odreagovať od tohto sveta. Pomôž i teraz sa pritulíť k Tebe a prijať viac ako sme si žiadali. Odpusť nám, že častokrát odmietame Tvoj prístup a postup. Odpusť nám, že nie sme oddaní a verní. Príď skrze Ducha Svätého a prihovor sa k nám celkom osobne, aby sme badali a videli, kto si, čo činiš a prečo nás urguješ, ale pritom miluješ väčmi ako svet okolo nás. Vyrozprávaj nám i dnes Dávidove boje a tú nepochopiteľnú lásku, ktorú nám sprostredkuje Duch rozvážnosti. Pre službu Ježiša Krista, vypočuj nás. Amen.

Biblický text: Druhá kniha Samuelova 21.kapitola 15-22.verše:

„Znovu došlo k vojne Filištíncov proti Izraelitom. Dávid sa pustil so svojimi služobníkmi do boja proti Filištíncom; ale Dávid bol unavený. Jišbi z Nóbu, ktorý pochádzal z rodu obrov a ktorého bronzová kopija vážila tristo šekelov, mal opásaný nový meč a chcel zabiť Dávida. Prišiel mu však na pomoc Cerújin syn Abíšaj, ktorý Filištínca ovalil a zabil. Vtedy zaprisahali muži Dávida: Nemôžeš sa s nami púšťať do boja, aby si nevyhasil sviecu Izraela. Neskôr došlo znovu k boju proti Filištíncom v Góbe. Vtedy Sibbekaj z Chúše zabil Safa, ktorý bol z rodu obrov. V ďalšom boji proti Filištíncom v Góbe zabil Elchánan, syn Jaré-Oregíma z Betlehema, Goliáša z Gátu, ktorý mal násadu na kopiju hrubú ako tkáčsky návoj. Pri opätovnom boji v Gáte vystupoval obrovský muž, ktorý mal na rukách i nohách po šesť prstov, spolu dvadsaťštyri prstov. I ten pochádzal z rodu obrov. Keď však hanobil Izrael, zabil ho Jonatán, syn Dávidovho brata Šimeu. Títo štyria pochádzali z rodu obrov v Gáte. Padli rukou Dávida a rukou jeho služobníkov.

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Štyri bojové rozmiestnenia spomína Božie slovo. Štyria Dávidovi hrdinovia zvíťazia nad početnou prevahou Filištíncov. Slovo „opäť a znovu“ poukazuje na ukrutnosť bojov a na nemalé znova nasadenie spoľahlivých a udatných bojovníkov na čelo vojsk.

Po skončení bojov, o ktorých sa zmiňuje Druhá kniha Samuelova v 5. kapitole od 17. po 25. verš dochádza opäť k stretnutiu vojsk. Dávid stojí na čele svojho ľudu. Pozoruhodná je zmienka Písma Svätého o Dávidovej únave. Táto zmienka je vyjadrená tým istým slovesom ako únava a vyčerpanie ľudu, ktorým sa stretávame v IS 14,31: „V ten deň porážali Filištíncov od Michmásu po Ajalón, takže ľud bol krajne vyčerpaný.“

Dávidova únava sa viaže k jeho pokročilému veku. Jišbi si myslí, že nadišla jeho chvíľa a teraz je deň odplaty. On pri únave kráľa môže zasiahnuť, dokonca siahnuť na jeho život. Získanie slávy, a to smrťou Dávidovej. Takto zmýšľa pohan. Takto zmýšľa človek, ktorý nepozná povolanie Božie. Zabiť, zavraždiť a zahubiť, a to vodcu, kráľa, teda prvého a jediného, ktorý by otriasol ich vojskom.

Tento filistínsky bojovník, Jišbi bol potomkom Refajov (1Kr 20,4) Už Abrám dostal to zaslúbenie: „Tvojemu potomstvu dám túto krajinu od Egyptského potoka až po Veľkú rieku, rieku Eufrat, územie Kénitov, Kenizzejcov, Kadmončanov, Chetitov, Perizzejcov a Refajov, Amorejčanov, Kanaánčanov, Girgašejov a Jebúsejov.“ (IMojž 15,20)

Vyhnanie Refajov sa viaže už na Mojžiša: „...celé kráľovstvo bášanského Óga, ktorý panoval v Aštaróte a Edrei. Ten zostal ešte zo zvyšku Refajov, ktorých Mojžiš porazil a vyhnan.“ (Joz 13,12)

Ich obrovitý vzhlad a ohromná sila je zjavná, veď len ich drevený nástavec ich kopijí vážil zhruba 3,5 kg. Bolo to symbolom toho, že Dávid už v boji s nimi potrebuje pomoc. Abišajova pomoc prichádza včas, a pritom je zdôraznená mienka aj o tom, prečo sa Dávid nezúčastnil viacerých bojov. Prednejšie bolo pre celý Izrael ochrániť kráľa než rozšíriť rady bojovníkov. Svieca Izraela je metaforické prirovnanie na osobu Dávida. Je dobré vidieť ako sa bojovníci pozerajú na Dávida. Nie ich mohutnosť, ale obrana kráľa je dôležitejšia. Hrdinovia Izraela majú svoju taktiku. Pre nich je dôležitejší život kráľa. Ako sa pozerajú hrdinovia Izraela na kráľa? Ich vodcom je povolaný kráľ Dávid. Ako sa pozeráme na tých, ktorí bojujú na bojiskách? Ako sa pozeráme na tých, ktorých život nemôže vyhasnúť? Svieca Izraela musí svietiť a nesmie vyhasnúť. Boží povolaný a vyvolený musí ostať na živé. Dôležitý je prístup k osobe kráľa Izraela.

Ďalšia vojna je pred o dvermi. Miesto Gob sa nedá spoľahlivo identifikovať. Sibbekaj patrí medzi tridsať najspoľahlivejších Dávidových hrdinov. (IIS 23,27)

Informácie o Goliášovi sú veľmi podobné tomu, čo sa prihodilo Dávidovi. Niektoré rukopisy izraelské Elchanán stotožňujú s Dávidom. Podľa 1Kr 20,5 Elchanán zabil brata Goliáša. Iní biblickí vedci vyvracajú tézu, že by Elchanán a Dávid mali niečo spoločné. Goliáš spomínaný v IS 17 nie je totožný s naším Goliášom. Príbeh o Dávidovi a Goliášovi bol tak hlboko vrytý do pamäti Izraela, že o tom by sa jednou vetou nikto nezmienil znova. Dávid ako mladík zabil Goliáša a tieto boje sa viažu k jeho pokročilému veku, lebo Dávida už ochraňovali a nepustili ho na bojisko. Obrana Dávida mala obrovskú víziu v budovaní kráľovstva a zahrávanie sa s jeho

životom neprichádza do úvahy. Boli to síce Dávidove boje, ale sú tu zachytený práve jeho udatní bojovníci, ktorí na bojiskách obstáli. A práve preto táto zmienka sa zhoduje s pripomienkou, ktorá sa nachádza v 1Kr 20,5: „V ďalšom boji proti Filištíncom zabil Jaírov syn Elchanán Lachmiho, brata Goliáša z Gatu, ktorého drevená časť kopije bola ako tkáčsky návoj.“

Nadmerná výška a nezvyklý počet prstov anonymného bojovníka vzbudzoval strach. Dávidov brat Šimei, bol tretím najstarším z Dávidových bratov. Všetky Dávidovi bratia i jeho hrdinovia pochádzali z okolia Betlehem. Dávid a jeho rodina. Bojovníci Betlehem. Bojovníci domu chleba. Hrdinovia.

Tradícia bojovníka v každom národe je dôležitá a musí byť živá. Do ich hrdinských činov si národ premieta najlepšie vlastnosti. Bojovníci minulosti stoja za to v Izraeli. My však poznáme, z rodu Dávidovho bojovníka, ktorým najlepšou vlastnosťou je láska. Narodil sa v Betleheme. Jeho život, jeho smrť, jeho vzkriesenie, jeho nanebovstúpenie je bojom pre našu budúcnosť. On porazil tých, ktorí nám naháňajú strach. Šesťprstovú panovačnú smrť, šesťprstový hrob, obrov našich vlastných životov. Jonatán, Jehosua. Ježiš, ktorého meno znamená Vysloboditeľ.

Biblický text: List apoštola Pavla Rimanom 8.kapitola 1-17

„A tak teraz už nie je žiadne odsúdenie pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi. Veď zákon životodarného Ducha v Kristovi Ježišovi ťa oslobodil od zákona hriechu a smrti. Čo bolo nemožné Zákonom pre slabosť spôsobenú telom, to vykonal Boh, keď poslal svojho Syna v podobe hriešneho tela a pre hriech odsúdil hriech v tele, aby sa splnila požiadavka Zákona v nás, ktorí žijeme nie podľa tela, ale podľa Ducha. Lebo tí, čo žijú podľa tela, myslia na telesné veci, tí, čo žijú podľa Ducha, myslia však na duchovné veci. Lebo zmýšľanie tela vedie k smrti, zmýšľanie Ducha však vedie k životu a pokoju. Pretože zmýšľanie tela je nepriateľstvom voči Bohu – nepodrobuje sa totiž Božiemu zákonu; veď sa ani nemôže. Tí, čo žijú v tele, nemôžu sa páčiť Bohu. No vy nežijete telesne, ale duchovne, ak vo vás prebýva Boží Duch. Ale ak niekto nemá Kristovho Ducha, ten nie je jeho. Ak však je Kristus vo vás, telo je mŕtve pre hriech, ale Duch je život pre spravodlivosť. Ak teda vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, tak ten, ktorý vzkriesil Krista z mŕtvych, oživí aj vaše smrteľné telá svojím Duchom, ktorý prebýva vo vás. Tak teda, bratia, sme dlžní, ale nie sami sebe, aby sme museli žiť podľa tela, lebo ak žijete podľa tela, zomriete; ale ak Duchom umŕtvujete skutky tela, budete žiť. Lebo všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Boží synovia. Veď ste neprijali ducha otroctva, aby ste opäť žili v strachu, ale prijali ste Ducha synovstva, v ktorom voláme: „Abba, Otče.“ Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti. Ale ak sme deti, sme aj dedičia, Boží dedičia a Kristovi spoludedičia, aby sme, ak spolu trpíme, boli spolu aj oslávení.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Apoštol Pavol „Tak teraz“ slovami uvádza presvedčenie z predošlej kapitoly. „Žiadne odsúdenie“ je veľmi striktné a má svoj podiel na tom, aby si každý uvedomil a to nielen v Ríme, čo znamená byť a žiť v Ježišovi Kristovi. A tu apoštol Pavol zámerne používa prítomný čas. Teda tu a teraz, ktorí sú v Kristovi Ježišovi môžu badať vo vlastnom živote niečo celkom iné, a to milosť v Ňom zjavenú.

Lebo nový život má nové pravidlá. Nový život má nové zákony. Evanjelium má dvojité prikázanie, kým Zákon je presne určené desatoro. Duch, ktorý vlastní život. Duch oživuje. (Jn 6,63) Sloboda v Kristovi je garantovaná. Oslobodenie od hriechov v Kristovi je zabezpečená. V Ježišovi Kristovi je možnosť darovaná k novému, úplnejšiemu životu. Tu zaväzi Kristova služba. Tu sa môžeme oprieť o Jeho moc. Tu sa môžeme spoľahnúť iba na Neho. Určite a iste nám vybojoval slobodu. Veríš tomu, že v Ježišovi Kristovi máš skrytý nový život? Veríš tomu, že Kristus je ten, kto sa neoddal len na cestu okolo sveta ako dobyvatelia zeme, ale vybojoval nám slobodu a pravdu. Jeho spravodlivosť nám garantuje to, že môžeme žiť nový a pestrý život. V Ježišovi Kristovi, v tom je zhrnuté to, o čo sme sa nielen opreli ako o stenu, ale stál sa pre nás útočiskom v bojoch, prameňom v pokušeniach, zdrojom viery v súžení. To všetko znamená v Ježišovi Kristovi. V Ňom v jedine v Ňom je život skrytý a zjavený práve nám. Oslobodenie sa vzťahuje síce na minulosť, ale pôsobí tu a teraz, v prítomnosti. Veriaci človek vtedy zanecháva vlastné otroctvo, keď vstupuje do vzťahu úprimného a priameho skrze viery v Ježišovi Kristovi. Keď prijíma obeť Kristovu za vlastné hriechy a prežíva všetko, čo Kristus pre neho vykonal.

Zákon pre slabosť Boh zrušil práve svojím veľkým rozhodnutím, keď poslal svojho Syna na tento svet v našom tele. To, čo bolo pre Zákon nemožné, to evanjelium dovŕšilo. Svojho Syna, Mohutného a Jediného, v Jeho spoločenstve prebývajúcí Syn nás oslobodil od Toho, v čom žijeme od pokušenia Adama a Evy. Všetkému, čo je na zemi a z čoho sme i my sami je podobný, bez hriechu prijal všetko, bol nám podobný vo všetkom, avšak analógia nie je obdobnosť a podobnosť, veď On prichádza konať pre hriechy človeka. On odsúdil hriech v tele, aby sa splnila požiadavka zákona. On bol Božím súdom odvrhnutý za naše hriechy. Behriešny za naše hriechy. Zbožný pre bezbožných. Boh takto odsúdil hriech, z časti behriešnym životom Krista, a nakoniec jeho službou na kríži. Ježiš vo svojom tele naplnil zákon. Spravodlivosť vykonal vo svojom tele. Pravda zákona sa pominula, lebo v Kristovi zjavená milosť je dokonaná. A táto spravodlivosť v nás, ale nie skrze nás (to vždy treba odmietnuť), je naša. Apoštol Pavol to rozoberá v každej kapitole od tretej kapitoly veľmi podrobne, aby sa dostal osobne až k životu veriaceho. Čo sa zapáčilo Bohu, to bola Kristova obeť. Čo sa páči Bohu, to je celoživotná odpoveď kresťana, veriaceho na Ježišovú službu. Áno, nedá sa dosiahnuť ani v súčasnosti behriešnosť veriaceho, ale apoštol Pavol zdôrazňuje, že Ježišov vzor je predostretý každému, čo je cieľom JEHO smrti, ktorú nám vykladá a predkladá Duch Svätý

ako dar. Veď nás musí ohúriť a obklopiť Ježišov čin. Veď nás musí celkom omámiť Kristov skutok. To sa nestalo mimo nás, ale na tomto svete a pre nás. Telo je síce skazené, ale životodárny zákon Ducha nás uisťuje, že inej cesty niet ako Kristovej. Musí sa človek pretvoriť, znovuzrodiť na Kristov obraz. Život a chôdza podľa Ducha už nie je požiadavka zákona, ale ponúknutá a prijatá možnosť radostnej zvesti o Ježišovi.

Práve preto apoštol Pavol podotýka až štyrmi odlišnosťami, čo znamená žiť podľa tela a podľa Ducha. Prvý protiklad je spojený zmýšľaním: život alebo smrť. Smrť je celkové odlúčenie od Boha. Život s Ním je celkové prispôsobenie sa jeho činom. Myšlienky o živote a o smrti. Aké zmýšľanie v nás prebýva, keď počujeme o Kristovi? Odpudzuje nás alebo priťahuje nás Jeho láska? Ako zmýšľaš o Kristovi? Podľa tela, teda na smrť, alebo podľa Ducha, pre život? Boh je твоjím priateľom alebo nepriateľom? Boh ti vzal všetko, alebo ti daroval život? Druhý a tretí protiklad je: komu a ako sa chceš zapáčiť? Podľa tela Boh ňa neprijíma. Podľa Ducha Boh ňa oživí. Bohu sa páči môj a tvoj život? Zapáčil sa mu to, ako sa správaš, ako zmýšľaš, ako sa chováš, čo pozoruješ na sebe, ako vnímaš seba a kresťanov okolo seba a svet, v ktorom slúžiš a žiješ? Žijeme v tele? Žijeme podľa Ducha? Kto nás vedie a usmerňuje? Prečo je ešte pre nás stále také dôležité to telo, tie telesné veci. Prečo sme tak ďaleko od duchovných vecí? Prečo nás nezaujímajú duchovné veci. Premýšľať a zmýšľať podľa Krista znamená starať sa o duchovné veci. Nepodceňovať život podľa Ducha. Nedegradovať Ducha Svätého ako Oživovateľa. Nezanedbať to vnútro, v ktorom jedine Kristus má panovať a viesť Duchom svojim celý chod tela i duše. Komu sa poddáš, drahý brat a milá sestra? Telu alebo duši? Práve preto apoštol Pavol jediným vyjadrením uisťuje spoločenstvo: Kto sú a ako žijú? Vy nežijete telesne, ale duchovne... Teda nasledujú Krista. Pre nich platia zákony životodarného Ducha. Tento verš i nasledujúci presne podáva rozdiel medzi znovuzrodeným a neznovuzrodeným človekom. Ak v nás prebýva Duch Boží, Kristov Duch nás vedie, náš život žije z viery, a nie zo zákona. Bez Ducha nemôžeme patriť Kristovi. Duch je život pre spravodlivosť. Pre spravodlivosť. Nový život s novými pravidlami. Ten, kto nepozná Ducha je telesný a nepatrí Kristovi. Príznak nového života: „Nie v tele!“ Príznak starého života: „Nie je jeho!!“ To sú také jednoznačné vyjadrenia, ktoré človeka musia zaraziť. Nie, nie, alebo áno áno. A teraz prichádza to, ako v nás, v našom tele pôsobí Duch. Telo sa rozpadáva, je mŕtve, a to práve pre hriech. Aj telo veriaceho je mŕtve, síce žije v tele, ale moc nad telom preberá Duch. Telo ožilo, keď človek vyslovil na život v tele nie na základe očividnej pravdy Kristovej, ktoré nám zjavil Duch. Telo ožilo, keď sme Prvému povedali ÁNO! Telo ožilo, keď sme v spoločenstve so Vzkrieseným Kristom vyslovili ako a prečo chceme žiť s Ním. Naše smrteľné telá. Slovo oživiť znamená skutočne prebrať, prebudiť zo smrti. Zo stavu exitu. Zo stavu, v ktorom nič a nikto neexistuje. Kostí a nič iné. Polámané kosti a nič iné. Smrteľné telá oživuje Duch tak ako oživil Krista, Ktorý vstal z mŕtvych. Pre spravodlivosť. Pre

život. Pre nový život. Ježiš je ten, Kto nám všetko zaručí. Ježiš nám garantuje spravodlivosť. Nie je to len mohutná sila, nie je to špeciálna energia, ale to, čo Ježiš sám vyriekol na kríži: „DOKONANÉ!“ Čo je smrteľné to pohltí práve život! Apoštol Pavol sa práve na to pýta: „Kto ma vytrhne z tohto tela smrti?“ (R 7,24) A tu je odpoveď. Duch Svätý teda nie je len nástrojom, ale aj príčinou a dôvodom znovuzrodenia.

Práve preto nie sme dlžní telu pre a za nič. Čo z tela máme, to je len smrť. Nie sme zaviazaní pre telo. Ale tí, ktorí bojujú proti skutkom tela, budú žiť. Telo treba tak či tak, skôr či neskôr vydať smrti. Musí zomrieť v tele všetko, čo pochádza z myšlienok a skutkov tela. To bolo činom Božím v Ježišovom tele. Nie naše telo, ale Ježišovo telo znášalo ťarchu hriechu. Tento verš hovorí jasne o našej zodpovednosti. Na koho sa pozeráme, keď hriech zapôsobí v našom tele? Ani sila v boji nepochádza odo mňa, ale je z Ducha svätého. Prebýva vo vás Svätý Duch, aby ste mohli bojovať proti ukrutnostiam tela? Prebýva vo vás. Duch Svätý, ktorý prebýva vo vás, to je najdôležitejšie vyjadrenie apoštola Pavla. My musíme spolupracovať s Ním, Ktorý nás vedie. Koho nevedie Boží Duch nemôže sa stať synom Božím. To nie je vyšší level ako dieťa Božie, ale Božia dôstojnosť smerom k nám. To nie sme my sami, to je Duch Svätý, ktorý prebýva v nás. Všetci, ktorých vedie Duch Svätý, a len tí, sú synmi Božími. Ježiš o tom otvorene rozpráva: „Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo oni sa budú volať Božími synmi.“ (Mt 5,9) Práve preto apoštol Pavol znova vyjadruje obrovský protiklad medzi pokojom a strachom. On otvorene rozpráva kto nás ustanovil za synov, za dedičov a spoludedičov. Ten, ktorý sa o to vôbec nezaslúžil, ten, ktorému to vôbec neprináleží, ten – človek, bol vyhliadnutý Bohom a ustanovený za syna, za dediča a za spoludediča. Tento vzťah buduje Svätý Duch medzi človekom a Bohom. On nám sprostredkuje to detinské volanie: „Abba, Otče!“ Toto otrok nikdy nemohol vysloviť v Rímskej ríši. Aby svojho Pána oslovil slovom: Otecko môj! Kto to také videl a prežil? Kresťania – ty a ja ako Otca oslovujeme nebeského Pána, Stvoriteľa neba i zeme. Ty a ja máme právo osloviť Boha ako nášho Otca. Aká výsada! Aké nezištné právo! Aká láska to koná? Tá, ktorá z nás otrokov vystrojí dieťa, dediča a spoludediča. Si dieťa Božie. Si dedičom vlastného Otca. Si spoludedičom Krista, nášho Pána. Si podľa Ducha Svätého, a nie podľa tela. Veríš tomu?

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu. Modlitba Pánova

Požehnanie: „...podľa odvekého ustanovenia, ktoré uskutočnil v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. V ňom sa odvažujeme pristupovať v dôvere skrze jeho vieru.“ (Ef 3,11-12) Amen.

Záverečná pieseň: Žalm č.72: „Ó, Bože, kráľovi daj súdy...“